

Forord

I medfør af retsplejelovens § 145a afgiver Advokatnævnet herved sin årlige beretning.

Der er i disse år en stigende opmærksomhed på advokaters forhold. Det afspejler sig såvel i antallet af klagesager som i mediernes interesse for området. Jeg håber, at information om nævnets virksomhed også i denne henseende er gavnlig. Vi har derfor også i år i beretningen omtalt nogle sager, som vi tror har mere almindelig interesse. Beretningen omtaler også en række initiativer, som Advokatnævnets sekretariat har taget for at udbrede kendskab til nævnets praksis og arbejdsform.

Torben Melchior,

formand for Advokatnævnet

Udgiver:

Advokatnævnet

Kronprinsessegade 28

1306 København K

Tlf. 33 96 97 98

Fax 33 36 97 50

www.advokatsamfundet.dk

Redaktion:

Advokatnævnets sekretariat

Foto:

Side 23: Scanpix Nordfoto/

Henrik Kastenskov

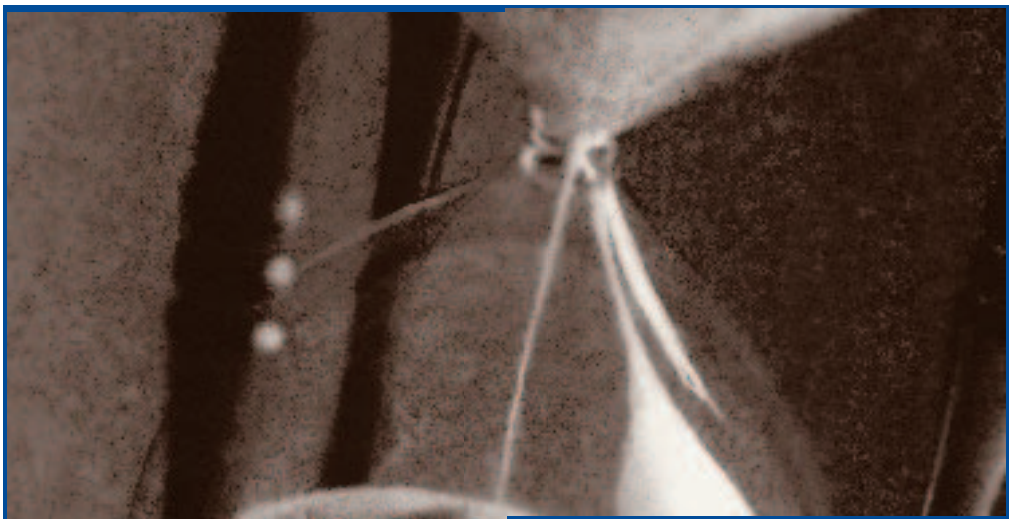
Layout, repro og tryk:

Jørn Thomsen Offset A/S

Essen 22 · 6000 Kolding

Indholdsfortegnelse

1. Nævnets medlemmer og sekretariatets ansatte	side	4
2. Indledning	side	6
3. Om Advokatnævnet	side	6
4. Nævnets arbejdsform	side	7
5. Nævnets virksomhed	side	9
6. Andre opgaver	side	13
7. Sekretariatet	side	14
8. Udvalgte sager	side	19
9. Statistik	side	33

1. Nævnets medlemmer og sekretariatets ansatte

Nævnet:

- **formandskab**
 - Højesteretsdommer Torben Melchior (formand)
 - Landsdommer Bent Thrane, Vestre Landsret (næstformand)
 - Dommer Lars Ryhave, Nyborg (næstformand)

- **offentligheds-
repræsentanter**
 - Amtsrådsmedlem Jens Brunsgaard, København
 - Statsaut. revisor Eva Fisker, København
 - Adm.dir. Niels Hofman Laursen, Gilleleje
 - Formand for Funktionærernes og Tjenestemændenes
Arbejdsløshedskasse, Eva Munck, København
 - Formand for Forbrugerrådet, Kirsten Nielsen, København
 - Skr. Finn Sørensen, København

- **advokat-
medlemmer**
 - Finn Christiansen, Holbæk
 - Anne Birgitte Gammeljord, København
 - Hans Holch, Thisted
 - Niels Kahlke, København
 - Hans Kjærgaard, Århus
 - Palle Petersen, Svendborg
 - Palle Rohrsted, Ribe
 - Ole Viltøft, Glostrup
 - H. C. Vinten, København

Sekretariatet:

■ jurister

Lars Økjær Jørgensen, sekretariatschef
Pia Birkegård
Birgitte Gram Blenstrup (orlov fra 17.05.2000)
Betina Johansen
Camilla Struckmann (indtil 31.08.2000)
Lise Nerhus Jacobsen (fra 08.05.2000)

■ sekretærer

Patricia De Moor (fra 07.08.2000)
Helle Foldager (indtil 01.04.2000)
Rikke Hartung Petersen (indtil 01.09.2000)
Betina Høireby (fra 21.08.2000)
Jytte Møllergård
Dorrit Reichel

■ student

Merete Mølborg

2. Indledning

adresse	Advokatnævnets sekretariat har adresse i Advokaternes hus, Kronprinsessegade 28, 1306 København K, hvor også nævnets møder afholdes.
obligatorisk medlemskab	Advokatnævnet kan behandle klager over medlemmer af Det danske Advokatsamfund. Alle advokater i Danmark skal være medlemmer af Advokatsamfundet.

3. Om Advokatnævnet

disciplinærnævn	Advokatnævnet er et lovbestemt og uafhængigt disciplinærnævn, oprettet af Advokatsamfundet efter reglerne i retsplejelovens § 144, stk. 1. Advokatnævnet er som en del af den offentlige forvaltning omfattet af offentlighedsloven og forvaltningsloven. Nævnets medlemmer er undergivet lovgivningens regler om tavshedspligt.
formål	Advokatnævnet behandler klager over advokaters salær og deres adfærd. I salærsager vurderes i henhold til retsplejelovens § 126, stk. 2, hvorvidt salæret er rimeligt. Advokatnævnet kan godkende eller nedsætte salæret. I adfærdssager (også kaldet disciplinærsager) vurderer nævnet, om advokaten har handlet i strid med god advokatskik. Reglen herom findes i retsplejelovens § 126.

god advokatskik

God advokatskik fastlægges af Advokatnævnet gennem afgørelser i de enkelte disciplinærsager. De af Advokatrådet vedtagne advokatetiske regler for advokater er ikke bindende for Advokatnævnet, men kan naturligvis være vejledende, når Advokatnævnet skal afgøre, om en adfærd er i overensstemmelse med god advokatskik. Begrebet rummer nogle faste normer som hæderlighed, omhu, nøjagtighed og pålidelighed.

lov og bekendtgørelser

I retsplejelovens kap. 15a (§§ 146 til 147a) findes reglerne om behandling af salærklager. Til lovreglerne hører Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 284 af 22. juni 1983 om advokatkredsens bestyrelses behandling af klager over advokaters vederlag og om bistand til Advokatnævnet.

Reglerne om behandling af disciplinærklager findes i retsplejelovens §§ 147b til 147f og i Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 283 af 22. juni 1983 om Advokatnævnets virksomhed.

4. Nævnets arbejdsform

plenum- og afdelingsbehandling

Nævnets 18 medlemmer arbejder både i plenum og i afdelinger. Principielle sager, sager med påstand om frakendelse af retten til at drive advokatvirksomhed og sager, som vedrører ophævelse af en frakendelse, skal så vidt muligt behandles i plenum. Langt de fleste sager falder uden for denne kategori og behandles i afdelinger.

Nævnet mødes ca. 1 gang om måneden. Nævnsmøderne indledes som oftest med, at alle de tilstedeværende medlemmer mødes i

plenum. Når sagerne på plenumdagsordenen er behandlet, for-
deler medlemmerne sig i de tre afdelinger for at behandle de
øvrige sager.

beslutnings- dygtighed

For at nævnet er beslutningsdygtigt, skal der i plenumsager del-
tage mindst 10 medlemmer, hvoraf de 4 skal være offentlig-
hedsrepræsentanter, og i afdelingssager mindst 4 medlemmer.
De deltagende medlemmer skal være fordelt ligeligt mellem på
den ene side advokater og på den anden side dommere og of-
fentlighedsrepræsentanter. I tilfælde af stemmelighed er for-
mandens, dvs. dommerens, stemme afgørende.

cirkulation

Forud for møderne rundsendes sagsakterne mellem nævns-
medlemmerne, således at alle har lejlighed til at gennemlæ-
se sagen inden mødet. Der er af sekretariatet på forhånd ud-
peget et advokatmedlem til at forelægge sagen for resten af
nævnet.

offentlighed

Nævnets møder er ikke offentlige, og sagerne behandles på
grundlag af parternes skriftlige indlæg og fremsendte bilag. Sa-
gens parter har imidlertid ret til at give møde for nævnet og ud-
tale sig, når deres sag behandles. I beretningsåret mødte en el-
ler begge parter personligt for nævnet i 26 sager. Parterne for-
lader mødet, inden afgørelsen træffes.

vidner

Formanden for nævnet kan tillade, at andre end sagens parter
indkaldes for at afgive forklaring. Desuden kan formanden be-
stemme, at parter eller vidner skal afhøres i byretten. Begge
disse muligheder blev i beretningsåret kun anvendt i den sag
om tavshedspligt, der er omtalt på side 19.

advokat- repræsentation

Sagens parter kan møde med advokat. Hvis indklagede i sager,
hvor der er nedlagt påstand om frakendelse af retten til at drive

advokatvirksomhed, ikke selv har valgt en forsvarer, skal nævnet udpege en.

I andre disciplinærsager har nævnet mulighed for at udpege en forsvarer for indklagede. Nævnet kan i alle disciplinærsager udpege en advokat for klageren. Disse muligheder benyttes yderst sjældent, og de er ikke benyttet i beretningsåret.

Advokatrådet kan, når det rejser disciplinærsager for nævnet, udpege en advokat til at virke som anklager. Dette sker i praksis altid i frakendelsessager og i andre større eller principielle sager.

5. Nævnets virksomhed

sagstyper

Advokatnævnet behandler to former for klager: Disciplinærklager og salærklager. En disciplinærklage er en klage over en advokats adfærd i forbindelse med dennes varetagelse af en sag. En salærklage er en klage over advokatens salær for den bistand, han har ydet. Advokatnævnet behandler alene salærklager, i det omfang parterne indbringer kredsbestyrelsens salærkendelse for nævnet.

hvem kan klage?

Både klienter, advokater og andre, der har retlig interesse heri, kan indbringe en sag for Advokatnævnet. Advokatrådet kan ligeledes rejse sag for nævnet. Det er gratis at klage.

klagefrister

Disciplinærklager skal efter retsplejelovens § 147b, stk. 2, indbringes inden 6 måneder, efter man er blevet bekendt med det forhold, hvorover man ønsker at klage. Der er ingen lovbestemt

frist for indgivelse af salærklager. Fristen for indbringelse af kredsbestyrelsernes salærkendelser for nævnet er 4 uger for begge parter.

afvisning

Når en klage modtages, oprettes sagen i sekretariatet, og skriftvekslingen indledes. Allerede fra dette tidspunkt vil sagsbehandleren i sekretariatet være opmærksom på, om klagen bør afvises eller viderebehandles.

En klage kan afvises, uden at den forelægges for nævnet, hvis:

1. klagen er indgivet for sent
2. klagen er åbenbart grundløs
3. klagen efter sin beskaffenhed ikke kan behandles af nævnet, eller
4. klageren ikke har den fornødne retlige interesse.

Diagram nr. 8 viser, hvor mange klager, der er afvist i beretningsåret.

Sekretariatet træffer i første omgang beslutning om afvisning af disciplinærklager, som er indgivet efter 6-måneders fristens udløb, og om afvisning af salærklager, når kredsbestyrelsens kendelse er indbragt efter 4-ugers fristen. Denne beslutning kan indbringes for nævnets formand, som kan fastholde beslutningen eller dispensere fra fristen.

Når sekretariatet vurderer, at en klage er åbenbart grundløs, sendes klagen med sekretariatets indstilling til kredsbestyrelsens formand til udtalelse og derefter videre til den pågældende nævnsafdelings formand til beslutning.

Klager, som efter sekretariatets vurdering efter deres beskaffenhed ikke kan behandles af nævnet, sendes ligeledes med sekretariatets indstilling til kredsbestyrelsens formand til udtalelse, før nævnsafdelingens formand træffer sin beslutning. Det kan eksempelvis være klager, som af bevismæssige årsager falder uden for rammerne for Advokatnævnets virksomhed.

Beslutninger om afvisning, som er truffet af et medlem af nævnets formandskab, er endelige.

realitetsbehandling

Når en sag kan behandles, gennemføres skriftvekslingen i sagen, dvs. at parterne får lejlighed til at afgive yderligere indlæg i sagen, herunder at kommentere modpartens indlæg. Sekretariatet sender herefter sagen til kredsbestyrelsen, der afgiver indstilling. Sagen er nu klar til behandling i nævnet.

nævnets afgørelser

Såfremt nævnet finder, at en indklaget advokat har tilsidesat god advokatskik, vil nævnet fastsætte en sanktion. Nævnet kan give advarsel, irettesættelse, bøde, herunder tvangsbøde. Herudover kan Advokatnævnet frakende en advokat retten til at drive advokatvirksomhed.

Nævnet kan stadfæste kredsbestyrelsernes salærkendelser eller fastsætte et salær, der afviger fra det, der fremgår af kredsbestyrelsernes kendelser.

frakendelse

Nævnet frakender i praksis ikke retten til at drive advokatvirksomhed, uden at Advokatrådet har nedlagt påstand herom. Når rådet nedlægger frakendelsepåstand, sker det ofte i sager, som rådet selv har rejst for nævnet.

Advokatrådet kan også indtræde i verserende disciplinærsager, hvis rådet mener, at betingelserne for frakendelse er tilstede. Dette har rådet i beretningsåret gjort i et enkelt tilfælde.

Nævnets afgørelse om frakendelse skal offentliggøres med navns nævnelse.

domstolsprøvelse

Nævnets kendelse i salærsager kan ikke indbringes for domstolene, men hver af parterne kan for domstolene anlægge sag mod modparten vedrørende salæret.

Den indklagede advokat, hvis adfærd er blevet sanktioneret af nævnet, kan få nævnets kendelse prøvet ved domstolene. Sagen anlægges ved landsretten mod Advokatnævnet.

I beretningsåret blev der afsagt 14 endelige domme i sager, hvor nævnets sager i adfærdssager var til prøvelse, heraf 3 af Højesteret, 9 af Østre Landsret og 2 af Vestre Landsret. 4 af disse domme ophævede nævnets kendelse. De øvrige 10 domme stadfæstede nævnets kendelser, bortset fra 2, hvor retten fastsatte en mildere sanktion i forhold til den af nævnet pålagte sanktion. For retten fremkommer ofte nye oplysninger og vidneforklaringer, som ikke forelå ved nævnets behandling af sagerne. Nævnet er ikke indrettet til at foranstalte bevisførelse af samme

omfang som domstolene, og der er derfor ofte forskel på det grundlag, som nævnet bedømmer en sag på, og det grundlag, som retten i samme sag træffer sin afgørelse ud fra.

De tre højesteretsdomme er gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2000 på side 903, side 1320 og side 2281. De er alle indbragt for Højesteret af advokaten, som var blevet pålagt sanktion af Advokatnævnet. I beretningsåret ankede Advokatnævnet en Østre Landsretsdom, som havde ophævet nævnets kendelse. Der var ved beretningsårets slutning ikke afsagt dom i Højesteret.

6. Andre opgaver

plenumsager

Nævnet behandler i plenum bl.a. principielle spørgsmål i relation til klagebehandlingen. Det kan eksempelvis være spørgsmål om sanktionsvalget i en bestemt type sager eller spørgsmål i relation til proceduren ved sagsbehandlingen. Jævnligt henviser en nævnsafdeling en konkret sag, som indeholder principielle spørgsmål, til behandling i plenum.

I beretningsåret har nævnet drøftet regulering af bødebeløbene, spørgsmålet om, hvorvidt nævnet i højere grad skal offentliggøre kendelser om tilsidesættelse af god advokatskik med omtale af advokatens navn, samt visse spørgsmål inden for inkasoområdet.

strukturudvalg

Et medlem af Advokatnævnet, landsdommer Bent Thrane, har i beretningsåret deltaget som observatør i arbejdet i et udvalg, der har til opgave at gennemgå klagebehandlingen med hen-

blik på at fremkomme med forslag til modernisering og effektivisering. Udvalget, som er nedsat af Advokatrådet, havde ikke ved beretningsårets udgang afsluttet sit arbejde.

7. Sekretariatet

ansatte	I sekretariatet arbejder 5 jurister, 4 sekretærer og 1 stud. jur.
forberedelse af klagesager	<p>Sekretariatet forestår forberedelsen af klagesager, herunder indhentelse af parternes indlæg og nødvendige oplysninger og bilag.</p> <p>Endvidere står sekretariatet for den praktiske planlægning og gennemførelse af nævnets møder, for referat af møderne, udarbejdelse af udkast til kendelserne og fremsendelse af den færdige kendelse til parterne.</p>
kredsbestyrelserne	Sekretariatet bistår de lokale kredsbestyrelser i forbindelse med behandlingen af salærklager og forberedelse af adfærdsklager.
telefoniske henvendelser	Sekretariatet bruger meget tid på besvarelse af telefoniske henvendelser fra især advokater og private, men også fra offentlige myndigheder. Henvendelserne er af meget forskellig karakter og vedrører alt fra råd og vejledning om indgivelse af klager, orientering om rimelige salærer – herunder inkassosalærer – til vurdering af, om en given adfærd er i strid med god advokat-skik. Mange spørgsmål handler om problemer i forbindelse med ejendomshandler, personskadeerstatningssager og dødsbobe-handling. Sekretariatet rådgiver tillige om muligheden for hen-

vendelse til de etablerede advokatvægter. Endelig ringer parterne i klagesagerne ofte med spørgsmål til en konkret klagesag.

Sekretariatet, som har fast telefontid hverdage kl. 9.30-12.30, torsdag dog 10.00-12.30, modtager og besvarer ca. 4000 telefonopkald om året. Disse opkald vedrører dels verserende klagesager, dels generelle forespørgsler om god advokatskik og særlæreberegning.

advokaten

Sekretariatet udarbejder resumé af udvalgte kendelser fra Advokatnævnet, som offentliggøres i *advokaten* i anonymiseret form. Typisk er afgørelserne af almindelig interesse og/eller med principielt indhold.

Endvidere har sekretariatet i artikler i år 2000 omtalt nævnspraksis på en række områder. Artiklerne har omfattet følgende:

■ *advokaten* nr. 1 side 4

Advokatnævnets sanktionering af indklagede advokaters passivitet

I artiklen diskuteres Advokatnævnets mulighed for at pålægge bøder for indklagede advokaters manglende besvarelse af henvendelser fra advokatmyndighederne i lyset af forbudet i Menneskerettighedskonventionens artikel 6 mod selvinkriminering. Artiklen redegør ligeledes for resultatet af Advokatnævnets drøftelser af dette spørgsmål, der gengives som følger:

1. Nævnets anvendelse af bøder er ikke i strid med konventionens art. 6, jf. Menneskerettighedsdomstolens dom af 24. november 1998 om det engelske »Solicitors Complaint Board«.
2. Nævnets erfaringer har imidlertid vist, at den hidtidige, generelle anvendelse af bøder næppe er nødvendig, idet brug af processuel skadevirkning, dvs. mulighed for at lægge kla-

gerens sagsfremstilling til grund, i de fleste tilfælde vil være tilstrækkelig.

3. Nævnet vil anvende bøder efter en konkret bedømmelse. Dette kan navnlig komme på tale, hvis nævnet ikke uden den indklagede advokats medvirken har fornødent grundlag til at træffe en afgørelse i klagesagen.
4. Nævnet vil ligeledes efter en fornyet anmodning til indklagede advokat kunne anvende bøder, når intetsigende svar afgives.
5. Nævnet har fortsat adgang til – ligeledes efter en konkret bedømmelse – at anvende tvangsbøder.

Det er nævnets hensigt med disse retningslinier på den ene side kun at anvende bødestraf, hvis dette er påkrævet, på den anden side at modvirke, at en indklaget advokat kan sabotere klagesystemet.

■ *advokaten nr. 2*
side 25

Advokatfejl og god advokatskik

I artiklen gives konkrete eksempler på Advokatnævnets vurdering af, hvorvidt en advokat, der begår en fejl, herved handler i strid med god advokatskik. Det fremgår af artiklen, at nævnet i denne forbindelse skelner mellem, hvilken type fejl advokaten begår, idet eksempelvis rene ekspeditionsfejl ikke sanktioneres, hvorimod egentlige fagfejl anses som stridende mod god advokatskik. Som fagfejl, der er sanktioneret af nævnet kan nævnes fristoverskridelse og tinglysning af skøde uden sikkerhed for, at købesummen var deponeret.

■ *advokaten nr. 3*
side 56

Hvor går grænsen?

Artiklen omhandler spørgsmålet, om en advokat må optræde både som ejendomsformidler for sælger og som berigtigende advokat for køber i den samme ejendomshandel. Efter gennemgang af nævnspraksis opstilles en række betingelser, der skal være opfyldt, forinden en advokat kan forestå såvel formidling og berigtigelse af en ejendomshandel.

■ *advokaten nr. 4*
side 86

Advokatens fuldmagt og bemyndigelse.

Artiklen gengiver nævnspraksis i relation til advokatens sikring af klientforholdet, sikring af bevis for at der foreligger en bemyndigelse samt konsekvensen af, at advokaten ikke har sikret sig den fornødne bemyndigelse til en retshandel for en klient. Det fremgår af artiklen, at en advokat alene må påtage sig en opgave for klienten efter direkte anmodning fra denne, og nævnet har i 2 sager tildelt advokaten en irettesættelse for ikke at sikre sig, at den pågældende person var indforstået med repræsentationen. Artiklen gengiver endvidere en plenumafgørelse, hvori nævnet har udtalt sig generelt om sikring af bemyndigelse fra en klient. Et flertal på 13 medlemmer fandt, at det ikke i almindelighed er i strid med god advokatskik, at en advokat ikke på forhånd sikrer sig bevis for, at han har den for-

nødne bemyndigelse. Endelig gennemgås i artiklen afgørelser, hvor nævnet har ikendt advokater irettesættelser eller bøder for indgåelse af forlig på klientens vegne uden at have sikret sig klientens accept heraf.

■ *advokaten* nr. 5
side 113

Når en god klient bliver en vanskelig modpart

I artiklen gives der, ud fra erfaringerne i Advokatnævnets sekretariat, eksempler på, hvorledes der kan opstå et dårligt forhold mellem advokat og klient. Artiklen giver ligeledes et forslag til, hvorledes dette kan undgås, og hvordan forholdet kan ændres til det bedre, når skaden er sket.

Artiklens hovedbudskab er, at mange uoverensstemmelser mellem klient og advokat kan undgås, hvis de ved indledningen af deres samarbejde gennem en grundig samtale får klarlagt, dels hvad advokaten forventer, at sagen kan føre til, og hvad det vil koste, dels hvad klienten forventer af advokaten. Advokater opfordres i artiklen til at benytte egentlige ordrebekræftelser.

Der vil i vidt omfang desuden kunne rådes bod på allerede opståede uoverensstemmelser gennem samtale.

■ *advokaten* nr. 6
side 140

En kort orientering om, at fristen for indgivelse af disciplinærklager – på Advokatnævnets initiativ – blev forlænget fra 3 til 6 måneder, jf. lov nr. 231. af 4/4 2000.

■ *advokaten* nr. 9
side 201

Nævnspraksis vedrørende berigtigende advokats rådgivning om kurssikring og om valg af lånetype.

Artiklen omtaler med baggrund i nævnspraksis nogle af de forhold, som en berigtigende advokat i en ejendomshandel skal rådgive om i relation til belåning. Det drejer sig bl.a. om muligheden for kurssikring og konsekvensen af manglende kurs-

sikring, konsekvenser ved valg af lånetype og lånevilkår. Endvidere giver artiklen eksempler på kendelser, hvoraf det fremgår, at advokaten straks bør videregive instruks om kurssikring til det pengeinstitut, der skal forestå belåningen. Advokaten skal sikre sig dokumentation for, at der er givet den fornødne rådgivning. Endelig omtales domspraksis omkring advokaters erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning, hvoraf omfanget af den berigtigende advokats rådgivningspligt fremgår.

■ *advokaten* nr. 12
side 274

Revisorundersøgelser som vigtigt led i Advokatrådets tilsyn. Artiklen kommenterer kendelsen af 9. november 2000, som er gengivet på side 31.

8. Udvalgte sager

Kendelse af 16. februar 2000
- j.nr. 02-0301-99-4588

Salærnedsættelse på grund af ringe udsigt til gunstigt resultat i ankesag

A rettede i 1994 henvendelse til advokat X med anmodning om bistand til gennemførelse af sagsanlæg mod tre læger for brud på tavshedspligt. Sagen blev af advokat X indbragt for retten, der ved dom i april 1995 frifandt lægerne for straf på grund af forældelse og ligeledes frifandt for krav om torterstatning under henvisning til, at lægerne havde handlet til berettiget varetagelse af patientens tarv. Advokat X ankede sagen til landsretten, den ved dom i november 1998 stadfæstede byrettens dom. Advokaten havde løbende fremsendt afregninger af sagen til A. Det samlede salærkrav udgjorde ved advokat X's udtræden af sagen 105.180 kr. excl. moms.

A klagede over salærets størrelse, som hun fandt urimelig i forhold til arbejdets omfang, det med sagen forbundne ansvar, sagsgenstandens størrelse, sagens betydning og det opnåede resultat. Advokat X påstod godkendelse af salæret og gjorde bl.a. gældende, at der var anvendt 105 timer på sagen, og at arbejdet var udført i samråd med A, der havde insisteret på, at sagerne skulle gennemføres. Kredsbestyrelsen nedsatte salæret fra 105.108 kr. excl. moms til 65.000 kr. excl. moms efter en afvejning af salærets størrelse i forhold til sagens værdi for A og det forhold, at der var sket løbende indbetalinger af salærerne uden indsigelser.

Advokatnævnet udtalte følgende: »Det måtte [på baggrund af retssagens forhold] forekomme udsigtsløst at anke dommen for så vidt angår spørgsmålet om strafansvar, ligesom muligheden for at få medhold i et krav om tortgodtgørelse måtte være meget spinkel. Der var derfor anledning for advokat X til tydeligere end sket i brevet af 7/5 1997 at gøre A opmærksom herpå. For gennemførelse af ankesagen beregnede han sig et salær på 47.000 kr. excl. moms. Under henvisning hertil og til de grunde, kredsbestyrelsen har anført, stadfæster nævnet kendelsen« om salærnedsættelse.

Kendelse af 18. maj 2000,
j.nr. 02-0305-99-3968

Advokats urigtige oplysning til skifteretten om anvendte advokattimer i en salærindstilling

Advokat x var beskikket tilsyn i nogle betalingstandsningsboer, og anmodede skifteretten om tillæggelse af et salær på 170.000 kr. ekskl. moms. Advokaten anførte, at der i perioden fra frisdagen til betalingstandsningens udløb (en periode på ca. 4 måneder) havde været et tidsforbrug for hans vedkommende på i alt 155,5 timer. På baggrund heraf anmodede skifteretten om fremsendelse af en tidsregistrering. Af denne fremgår, at ca.

93 timer af de angivne 155,5 timer udgjorde advokattimer, herunder 1 fuldmægtigtime, og at det resterende antal timer udgjorde sekretærtimer. Nævnet udtalte følgende: »Advokaternævnet anser det for meget væsentligt, at domstolene kan stole på de oplysninger om timeantal, som advokater fremkommer med. I den konkrete sag har advokat x over for retten oprindeligt oplyst et stort antal sekretærtimer som værende advokattimer. Sekretærtimerne ses i øvrigt ikke at måtte opkræves særskilt. Som følge af det anførte finder Advokaternævnet, at advokat x groft har tilsidesat god advokatskik og pålægger ham i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, en bøde på 25.000 kr. til Statskassen.«

Kendelse af 6. april 2000,
j.nr. 02-0401-99-3531

Advokaters tavshedspligt

A var klient hos advokat B fra advokatfirmaet X, som hjalp ham i forbindelse med gennemførelse af aktieopkøb i to virksomheder G og N.

I forbindelse med fremskaffelse af kapital til disse opkøb blev der bl.a. oprettet et dokument om garantistillelse. Garantien fremtrådte som underskrevet på selskabet P's vegne af direktør C og administrerende direktør D.

Advokat B fortalte herefter sin kompagnon E, at det var P, som økonomisk stod bag A, men at dette var en strengt fortrolig oplysning, idet P ikke ønskede at træde offentligt frem før senere. Endvidere fortalte B, at det var direktør C, som var A's kontaktperson i P. Den følgende dag blev andre advokater i X orienteret om, at P stod bag A.

I en TV-udsendelse oplyste A under et interview, at der ikke var danske penge involveret i hans transaktioner.

Herefter overførte Københavns Fondsbørs de 2 selskaber, som var genstand for opkøb, til observationslisten.

A blev indkaldt til et møde på kontoret. Under mødet blev det meddelt A, at de urigtige oplysninger måtte berigtiges over for Fondsbørsen, og det måtte oplyses, at P havde afgivet garantier. I modsat fald ville advokatfirmaet samme dag afbryde forbindelsen med A. A fastslog, at enhver kontakt til P fortsat skulle gå gennem C.

Direktør C modsatte sig, at P's engagement blev offentliggjort, og advokatfirmaet udsendte derefter en pressemeddelelse om bruddet med A, uden at det blev oplyst, at P stod bag aktieopkøbene.

To dage senere meddelte advokat E Fondsbørsens bestyrelsesformand, at det var P, som økonomisk stod bag A.

Advokatrådet indgav herefter klage mod E til Advokatnævnet.

Under nævnets behandling af sagen blev der afgivet vidneforklaring af Fondsbørsens bestyrelsesformand og af Fondsbørsens direktør.

Advokatnævnets kendelse anføres herefter:

Advokatnævnets bemærkninger:

■ Samtlige medlemmer udtaler:

I slutningen af december 1998 foretog [A] eller af ham kontrollerede selskaber meget omfattende aktieopkøb i de børsnoterede selskaber [N og G]. Det gav anledning til undren over, hvordan dette var muligt for ham, der nogle år før var gået konkurs. E forhørte sig den 4. januar 1999 herom hos [A]s advokat,

[B]. Denne oplyste i fortrolighed, at [P] stod bag [A], men at [P] ikke ønskede at træde frem for offentligheden før senere. I en TV-udsendelse den 6. januar 1999 oplyste [A], at »der ikke var danske penge i det her«. Dagen efter oplyste [A] over for dagbladet Børsen, at ejerkredsen bag det selskab, der havde opkøbt aktierne, var 10-20 økonomisk stærke investorer, der havde indskudt 1 mia. kr. kontant som egenkapital. Samme dag overførte Fondsbørsen [G] og [N] til observationslisten.

Efter det grundlag, der forelå for [E], måtte [A]s oplysninger forekomme bevidst urigtige. Det må bl.a. på baggrund af forklaringen fra Fondsbørsens bestyrelsesformand..., og Fondsbørsens direktør, ..., lægges til grund, at oplysning til offentligheden om, at [P] stod bag [A], ville have en væsentlig positiv betydning for markedet for [G] aktier, og at der var risiko for, at [A]s udtalelser var udtryk for kursmanipulation, der kunne fremme fortsatte opkøb til en for lav kurs.

På et møde den 8. januar 1999 mellem [B] og [A] meddelte [B], at han ville afbryde forbindelsen med [A], medmindre offent-

ligheden blev orienteret om [P]s engagement. Under samtaler med direktør..., [C], fik [B] at vide, at [P] fortsat ikke ønskede, at offentligheden blev orienteret om, at [P] stod bag [A]. [B]s afbrydelse af klientforholdet samme dag førte imidlertid ikke til det af ham og [E] ønskede resultat. Generalforsamlingen i [G] den 14. januar 1999 bragte heller ikke afklaring af, hvem der økonomisk stod bag [A].

Derefter oplyste [E] den 16. januar 1999 over for bestyrelsesformanden for Fondsbørsen, ..., at han fra [B] havde fået oplysning om, at [P] havde stillet garantier for [A], og at der efter hans opfattelse var tale om en forsætlig vildledning af Fondsbørsen og offentligheden. Denne henvendelse førte til, at Fondsbørsens direktør henvendte sig til den administrerende direktør i [P], [W], hvorefter omfattende falsknerier få dage efter blev afsløret.

Det er herefter spørgsmålet, om denne henvendelse fra [E] er i strid med god advokatskik. Ved bedømmelsen af, om han har tilsidesat sin tavshedspligt, må han sidestilles med [A]s advokat, [B]. Spørgsmålet må endvidere bedømmes ud fra forholdene, som de var oplyst på tidspunktet for videregivelse af oplysningerne, den 16. januar 1999.

Straffelovens § 152 b om uberettiget videregivelse af fortrolige oplysninger anvendes også på advokater. Der var tale om »uberettiget« videregivelse i den forstand, hvori udtrykket anvendes i § 152 b, idet [Fondsbørsens bestyrelsesformand] i denne henseende må anses som en uvedkommende modtager af fortrolige oplysninger. Det forhold, at han selv ifølge lov om værdipapirhandel var undergivet tavshedspligt, medfører ingen ændring heri.

Spørgsmålet er herefter, om videregivelse af de fortrolige oplysninger kan anses for straffri efter straffelovens § 152 e, nr. 2.

Efter denne bestemmelse er videregivelse ikke strafbar – og dermed heller ikke i strid med god advokatskik – hvis den pågældende »handler i berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse eller af...andres tarv«.

Det er vigtigt i et retssamfund, at en klient kan søge rådgivning hos en advokat og meddele advokaten oplysninger i tillid til, at disse ikke videregives. Dette gælder også i tilfælde, hvor advokaten på grundlag af klientens oplysninger skønner, at klientens adfærd indebærer en lovovertrædelse. Tavshedspligten omfatter ikke alene klientens forhold, men også fortrolige oplysninger, advokaten erhverver om trediemand i kraft af klientforholdet. Uden for de tilfælde, hvor advokaten har modtaget de fortrolige oplysninger i sin egenskab af forsvarer i en straffesag eller i en borgerlig retssag, jf. herom retsplejelovens § 170, stk. 2, kan tungtvejende samfundsmæssige grunde imidlertid undtagelsesvist berettige til videregivelse af fortrolige oplysninger. Sådanne grunde kan efter omstændighederne foreligge ved grov, igangværende kriminalitet i tilfælde, hvor advokaten har en meget høj grad af sikkerhed for sin antagelse om sådan kriminalitet, jf. i den forbindelse betænkning om rådgiveres rolle ved bekæmpelse af økonomisk kriminalitet (1379/1999) s.35.

■ Herefter udtaler 11 medlemmer:

Ved bedømmelsen af om der foreligger forhold, som efter straffelovens § 152e, nr. 2, kan berettige brud på tavshedspligten, må det lægges til grund, at der ikke forelå et sikkert grundlag for at antage, at [A] havde gjort sig skyldig i overtrædelse af værdipapirhandelslovens om misbrug af intern viden eller om kursmanipulation, jf. § 35 og § 39 sammenholdt med § 34, stk. 2 og 3. Den viden om [P]s engagement, som [A] – ifølge de oplysninger, der forelå for [E] – forholdt offentligheden, vedrørte ikke

de værdipapirer, som var genstand for aktiehandlerne, men finansieringen af hans køb. Der forelå heller ikke kursmanipulerende handlinger omfattet af opregningen i § 34, stk. 3, nr. 1-4.

Det er dernæst af [E] gjort gældende, at [A] klart overtrådte straffelovens § 296, stk. 1, nr. 1 og 2, om udspredelse af løgnagtige meddelelser, hvorved priser på bl.a. værdipapirer kan påvirkes (nr. 1) og om urigtige eller vildledende angivelser i offentlige meddelelser om selskabers forhold (nr. 2). Som nævnt måtte [E] gå ud fra, at [A] til TV den 6. januar og til dagbladet Børsen den følgende dag fremsatte bevidst urigtige oplysninger, der kunne påvirke kursdannelsen. Der var imidlertid ikke noget sikkert grundlag for at antage, at [A]s udtalelser, der som nævnt blev givet under interviews til TV og i en avis, var af en sådan karakter, at de ville kunne føre til domfældelse efter § 296, stk. 1, nr. 1. Der var heller ikke grundlag for at antage, at der forelå en overtrædelse af stk. 1, nr. 2.

Selv om der havde været et sikkert grundlag for antagelsen om overtrædelse af værdipapirhandelslovens § 35 eller § 39 eller straffelovens § 296, må det ved bedømmelsen af, om der foreligger en så grov kriminalitet, at tavshedspligten kunne brydes, tages i betragtning, at strafferammen i værdipapirhandelslovens § 94, stk. 1, højst giver mulighed for fængsel i 1 år og 6 måneder, medmindre overtrædelsen er af særlig grov beskaffenhed, og at strafferammen i straffelovens § 296 højst giver mulighed for 1 års fængsel. Der må endvidere tages hensyn til, at markedet var advaret ved, at aktierne i [G] og [N] var overført til observationslisten.

[E] har endelig gjort gældende, at uoverensstemmelsen mellem på den ene side hans viden om [P]s engagement og på den anden side [A]s og [P]s vægring ved over for offentligheden at op-

lyse dette kunne tyde på mere omfattende økonomisk kriminalitet, f.eks. i form af ikke-bogførte garantier i [P]. Der var imidlertid intet objektivi grundlag for en sådan mistanke eller for en antagelse om anden grov økonomisk kriminalitet. [E] har da heller ikke i sin redegørelse af 9. februar 1999 til Advokatrådet henvist til en sådan risiko som begrundelse for sit brud på tavshedspligten, men alene til at der efter hans opfattelse forelå en omfattende manipulation med aktiekurser. Ifølge [Fondsbørsens bestyrelsesformand]s forklaring har [E] heller ikke over for ham ved sin henvendelse den 16. januar 1999 nævnt, at han antog, at der forelå anden – og alvorligere – kriminalitet end overtrædelse af værdipapirhandelsloven. Bedømmelsen af berettigelsen af bruddet på tavshedspligten bør efter vores opfattelse ikke påvirkes af, at det førte til afsløring af grov kriminalitet. Om der foreligger en uberettiget tilsidesættelse af tavshedspligten, bør nemlig ikke afhænge af, om en formodning efterfølgende viser sig at være rigtig eller forkert. Heller ikke dette forhold kan derfor begrunde videregivelse af fortrolige oplysninger.

På denne baggrund finder vi, at meddelelserne til offentligheden fra [A] ikke var af en sådan karakter, at de kunne berettige [E] til at videregive fortrolige oplysninger. Vi stemmer derfor for at anse [E] for skyldig i tiltalen.

■ 1 medlem udtaler:

Jeg er enig med flertallet i, at en mistanke om overtrædelse af værdipapirhandelslovens § 39, jf. § 34, og straffelovens § 296 ikke i sig selv kunne berettige [E] til at videregive fortrolige oplysninger.

Jeg finder i øvrigt, at der for [E] må have foreligget en indlysende og begrundet mistanke om, at [A] ved sin adfærd i al fald overtrådte straffelovens § 296.

Det fremgår endvidere efter [E]s forklaring for Advokatnævnet, at han mente, at der »bagved« den oven for nævnte strafelovsovertrædelse kunne gemme sig langt alvorligere – og igangværende – kriminalitet. Jeg finder, at [E] havde en meget høj grad af sikkerhed for denne antagelse, idet han af [A]s mangeårige advokat – [E]s kompagnon – [B], havde fået oplyst i fortrolighed, at [P] stod bag [A].

[A]s tilsyneladende urigtige oplysninger, [P]s tilsyneladende accept heraf og den ellers uforklarlige hemmeligholdelse af [P]s engagement måtte derfor for [E] fremstå som forsøg på at dække over en sådan langt alvorligere kriminalitet. Selv om [E]s adfærd skal bedømmes efter forholdene, som de var oplyst for ham den 16. januar 1999, kan man ved vurderingen af, om han har tilsidesat god advokatskik, ikke se bort fra, at hans videregivelse af fortrolige oplysninger førte til afsløring af omfattende dokumentfalsk. Ved vurderingen tillægger jeg det endvidere

betydning, at oplysningen blev videregivet til Fondsbørsens bestyrelsesformand, der efter de regler, som gælder for Fondsbørsen, måtte antages på hensigtsmæssig måde at kunne bringe overtrædelsen til ophør.

På denne baggrund finder jeg det tilstrækkeligt godtgjort, at [E] ved sin videregivelse af de fortrolige oplysninger har handlet i berettiget varetagelse af åbenbare almeninteresser.

Jeg stemmer derfor for at frifinde [E] i medfør af straffelovens § 152 e, nr. 2.

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet, og [E] findes derfor skyldig efter anklageskriftet.

Vedrørende sanktionsfastsættelsen

■ 10 medlemmer udtaler:

Vi finder, at [E] bør pålægges en bøde. Ved fastsættelsen af bødens størrelse må det efter det oplyste lægges til grund, at han har handlet ud fra et ønske om at standse fortsat misinformation af markedet for de pågældende aktier. Endvidere er videregivelsen af de fortrolige oplysninger sket til en repræsentant for Københavns Fondsbørs, der har til opgave at varetage god børsskik, jf. § 19 i lov om værdipapirhandel, og som måtte antages at kunne foretage relevante skridt til tilvejebringelse af den ønskede afklaring. På grund af disse formildende omstændigheder stemmer vi for, at bøden fastsættes til 2.500 kr.

■ 2 medlemmer bemærker:

Under hensyn til de formildende omstændigheder, som flertallet har anført, og til at [E]s tilsidesættelse af tavshedspligten førte til afsløring af omfattende dokumentfalsk, finder vi ikke anledning til at pålægge en disciplinær sanktion.

Afgørelsen vedrørende sanktionen træffes efter stemmeflertallet. [E] pålægges derfor en bøde til statskassen på 2.500 kr., jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 1.«

(Kendelsen blev indbragt for Østre Landsret, der ved dom af 8. februar 2001 ophævede nævnets kendelse. Landsrettens dom er af Advokatnævnet indbragt for Højesteret).

Kendelse af 24. okt. 2000
- j.nr. 02-0401-2000-1410

Manglende indsendelse af klientkontoerklæring

Advokatrådet rejste for Advokatnævnet diciplinærsag mod advokat A for tilsidesættelse af advokatpligterne, jf. retsplejelovens § 143, stk. 2, jf. § 127, jf. klientkontovedtægtens §18, jf. §10, idet advokaten trods Advokatrådets skrivelser af 14. januar og 17. april 2000 ikke indsendte klientkontoerklæring pr. 31. december 1999, der skulle være rådet i hænde inden 1. april 2000. Til støtte for sin påstand om frifindelse anførte advokat A, at han nu var pensioneret, og at advokatfirma X ikke havde foranlediget Advokatrådets breve videresendt til privatadressen. Advokatnævnet udtaler: »Advokatnævnet finder, at advokat A ved ikke at have fremsendt klientkontoerklæring i overensstemmelse med klientkontovedtægtens bestemmelser har overtrådt klientkontovedtægtens § 18, og derved tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126.« Advokat A blev pålagt en bøde på 3.000 kr.

Kendelse af 5. okt. 2000 -
j.nr. 02-0401-2000-1361

I en anden sag om manglende indsendelse af klientkontoerklæring anførte advokat B til støtte for sin frifindelsespåstand, at hun grundet svære stormskader på sit bogholderikontor, hidrørende fra december 1999, samt på grund af edb-overgangsproblemer ikke havde fået indsendt klientkontoerklæring rettidigt. Advokat B blev pålagt en bøde på 8.000 kr., idet Advokatnævnet ved sanktionsfastsættelsen lagde vægt på, at advokat B tidligere var blevet idømt bøde for lignende overtrædelse.

Advokatrådets revisors adgang til at foretage revisorundersøgelse hos advokater

En advokat A var af Advokatnævnet frakendt retten til at udøve advokatvirksomhed. Denne afgørelse var efter anmodning fra A af Justitsministeriet indbragt for landsretten. Anmodningen fra A havde i overensstemmelse med retsplejelovens § 147 e, stk. 3, opsættende virkning med hensyn til frakendelsen.

Efter nævnets afgørelse havde Advokatrådet på forskellig måde – delvis forgæves – forsøgt at få indblik i A's behandling af betroede midler. Advokatrådet anmodede derfor rådets revisor, X, om at foretage en revisorundersøgelse hos A.

Revisor X skrev derfor til A og foreslog et tidspunkt for undersøgelsen. Samtidig anmodede revisoren A om at kontakte ham, hvis tidspunktet ikke passede A. Endvidere bad revisoren i brevet A om at finde forskelligt bogholderimateriale frem til mødet.

Det lykkedes ikke X at gennemføre undersøgelsen, idet A ikke havde villet acceptere, at undersøgelsen blev foretaget.

Advokatrådet indgav herefter klage over A til Advokatnævnet.

Advokatnævnets kendelse anføres herefter:

Advokatnævnets bemærkninger:

■ Samtlige medlemmer udtaler:

Advokatrådets beslutning om at lade foretage en revisorundersøgelse hos [A] havde hjemmel i klientkontovedtægten. Det samme gælder statsaut. revisor [X]s anmodning til [A] om fremskaffelse af regnskabsmateriale af såvel erhvervsmæssig som

privat art. [A]s nægtelse af at lade revisoren få adgang til at foretage den ved brev af 4/1 2000 varslede undersøgelse den 12/1 2000 er derfor en overtrædelse af klientkontovedtægtens § 18, jf. § 15, og en tilsidesættelse af god advokatskik. Det er afgørende for gennemførelse af Advokatrådets tilsyn med advokaters overholdelse af reglerne om betroede midler, at en af rådet udpeget revisor har adgang til advokatens regnskabsmateriale. [A]s nægtelse af at give statsaut. revisor [X] adgang til at foretage en undersøgelse hos ham er derfor en grov tilsidesættelse af advokatpligterne. Han findes derfor skyldig i overensstemmelse med anklageskriftet.

Vedrørende spørgsmålet om frakendelse bemærkes:

Ved Københavns Byrets dom af 17/5 1999 blev [A] dømt som udeblevet i en af Advokatsamfundet anlagt sag om hans manglende betaling af udgifter til revisorundersøgelse samt pligt-mæssig kontingent til Advokatsamfundet og Erstatningsfonden. Den 17/6 1999 meddelte Advokatrådet [A], at han ikke uden samtykke fra den af rådet udpegede advokat, ...kunne hæve på klientkonti. I brev af 20/7 1999 blev [A] pålagt senest den 10/8 1999 at indsende ekstraordinær klientkontoerklæring pr. 19/7 1999. Da han ikke gjorde dette, indbragte Advokatrådet en klage herover til Advokatnævnet, der ved kendelse af 21/10 1999 pålagde ham en bøde på 3.000 kr. Kendelsen er ikke indbragt for landsretten.

På denne baggrund finder nævnet, at [A]s nægtelse af at give revisor adgang giver grund til at antage, at han ikke for fremtiden vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde, og han bør derfor frakendes retten til at udøve advokatvirksomhed.

■ 9 medlemmer udtaler herefter:

Under hensyn til forholdets grovhed stemmer vi for at frakende

[A] retten til at udøve advokatvirksomhed indtil videre. Vi har herved også lagt vægt på, at en tidsbegrænset frakendelse ville åbne mulighed for udøvelse af advokatvirksomhed efter periodens udløb uden sikkerhed for, at Advokatrådets kontrol var gennemført.

■ 1 medlem udtaler:

Jeg mener ikke, at forholdets grovhed tilsiger en frakendelse indtil videre, og jeg stemmer for, at [A] frakendes retten til at udøve advokatvirksomhed i en periode på 2 år.

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet, og [A] frakendes herefter retten til at udøve advokatvirksomhed indtil videre.

9. Statistik

I beretningsåret har ca. halvdelen af de klagesager, som Advokatnævnet har realitetsbehandlet, været indgivet af advokatens (tidligere) klient, og ca. en fjerdedel har været indgivet af modparten eller dennes advokat. Den sidste fjerdedel blev indgivet af andre med den fornødne retlige interesse. Samlet set er ca. to trediedele af klagerne indgivet af andre end advokater, mens den resterende trediedel er indgivet af advokater eller af Advokatrådet.

De klager, som er indgivet af advokaternes (tidligere) klienter vedrører – udover salæret – dels langsommelig sagsbehandling og/eller manglende besvarelse af henvendelser vedrørende sagen, dels manglende varetagelse af klientens interesser, eksem-

pelvis kritisabel rådgivning, sagsbehandlingsfejl og manglende fremme af sagen.

De klager, som er indgivet af modparten eller dennes advokat, vedrører i mange af sagerne uenighed omkring berigtigelse af ejendomshandler, herunder særligt langsommelig sagsbehandling, uberettiget tilbageholdelse af deponerede midler til dækning af faktiske mangler og forsinkelse med frigivelse af sælgers tilgodehavende. Et andet markant område indenfor denne gruppe klager er klager fra debitorer, der klager over inkassoadvokaters handlemåde, og sager vedrørende trussel med og/eller indgivelse af konkursbegæring.

Stigningen i afsagte kendelser i diagram nr. 3 skyldes hovedsageligt klager fra ét sagskompleks, som blev indgivet i 1997, og som forårsagede den stigning i indkomne klager, som fremgår af diagram nr. 1.

I diagram nr. 5 er vist sagsbehandlingstiden. I diagrammet er udeladt ét større sagskompleks, som har haft et atypisk sagsforløb.

Sagsbehandlingstiden for salærsager omfatter sager, hvor kredsbestyrelsen har truffet afgørelse i 1. instans, og denne afgørelse påklages til Advokatnævnet. Det gennemsnitlige antal dage (304) vedrører således behandlingstiden i 2 instanser.

Den lange sagsbehandlingstid for adfærdsklager (i gennemsnit 368 dage) skyldes bl.a. skriftvekslingen og det forhold, at kredsbestyrelsen skal afgive indstilling til nævnet. Såvel kredsbestyrelsen som Advokatnævnet skal behandle sagerne i møder.

Nævnet er løbende opmærksom på sagsbehandlingstiden.

Indkomne klager i 2000 i forhold til tidligere år:

Diagram nr. 1

Adfærdssager:

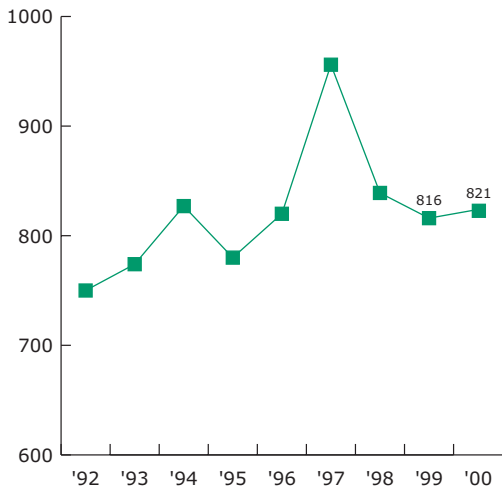
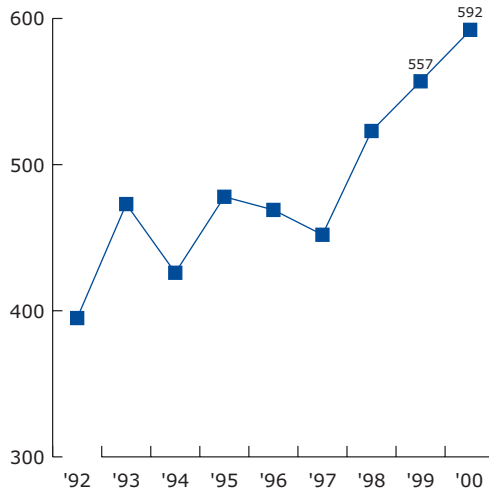

Diagram nr. 2

Salærsager:

Antallet af afsagte kendelser i 2000 – i forhold til tidligere år

Diagram nr. 3

Adfærdskendelser

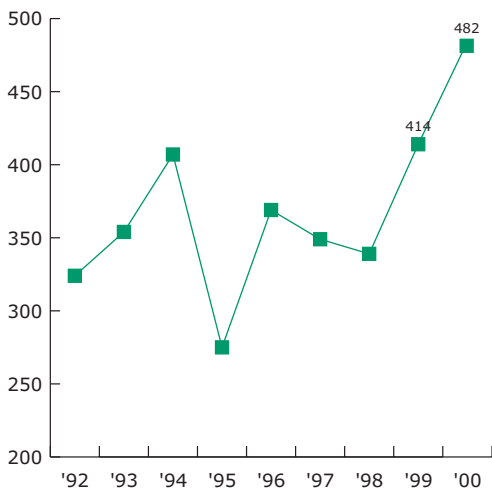
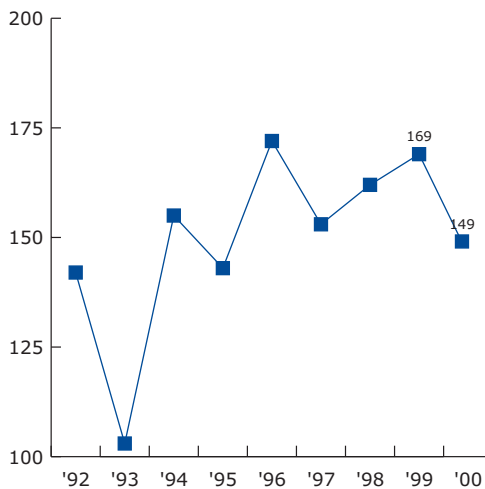

Diagram nr. 4

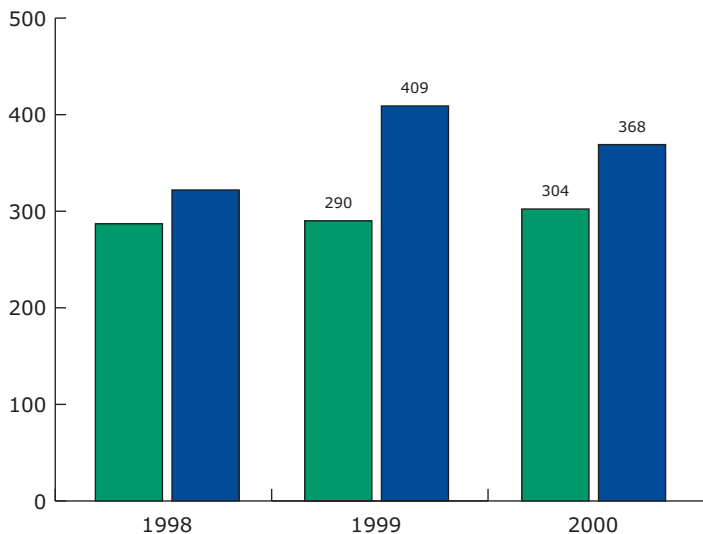
Salærkendelser

Samlet sagsbehandlingstid i dage

Diagram nr. 5

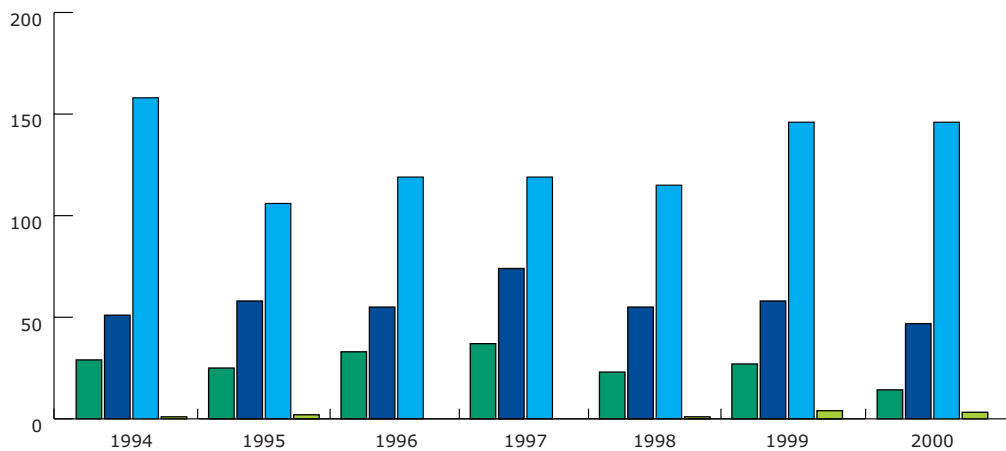
■ Adfærd ■ Salær

Sanktionsfordeling i 2000 – i forhold til tidligere år

Diagram nr. 6

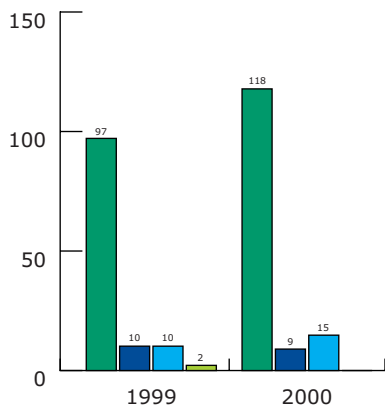
■ Advarsel ■ Irettesættelse ■ Bøde ■ Frakendelse

Afgørelser i salærsager i forhold til kredskendelse i 1. instans

Diagram nr. 7

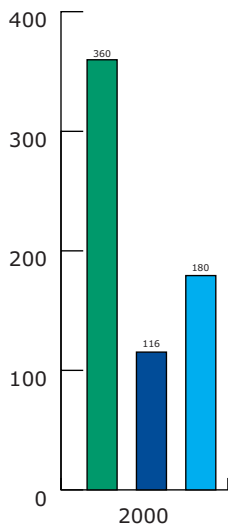
■ Stadfæstet ■ Nedsat ■ Forhøjet ■ Bortfald

Afviste sager

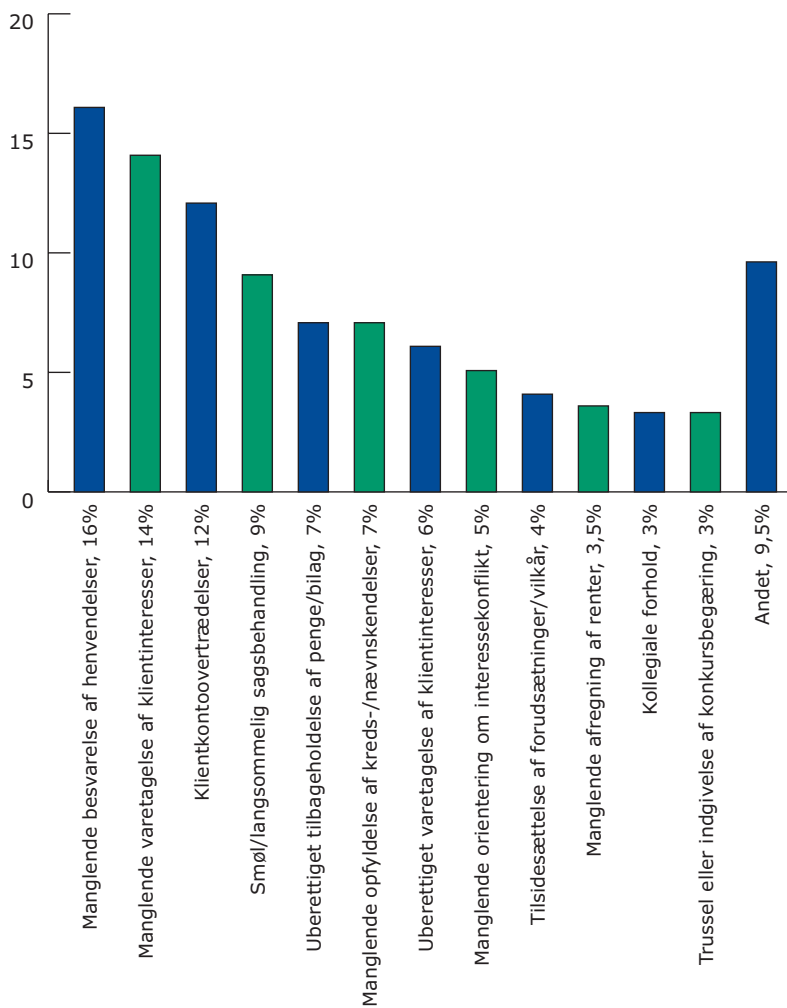
Diagram nr. 8

■ Afvist som åbenbart grundløs ■ Afvist som for sent indgået
■ Afvist på sagens beskaffenhed (hører ikke under advokatnævnet)

Fældende kendelser fordelt på hovedsagsområde

Diagram nr. 9

Salærkendelser afsagt af nævnet i beretningsåret

Emner og udfald

	Salær nedsat	Salær godkendt	Ialt	Ialt % af alle
Ejendoms- handel	9	14	23	14,9
Retssag	29	43	72	46,7
Inkasso	2	2	4	2,6
Konkurs, betalingsstands	1	-	1	0,7
Selskabs- forhold	8	-	8	5,2
Dødsbo, testamente	7	6	13	8,4
Forretnings- overdragelse	-	4	4	2,6
Ægteskabssager bodeling	7	11	18	11,7
Ejendoms- administration	1	4	5	3,3
Erstatning	-	2	2	1,3
Andet	-	4	4	2,6
Ialt	64	90	154	100